

Iznajdljiva žena.

Med svetovno vojno so Nemci zasedli mesto Lille (Lil) v severni Franciji ter se štiri dolga leta mudili v njem. Seveda nikomur ni prijetno, če ga vlada narod, ki se z njegovim narodom vojskuje. Pa mogoče nobenega Lilčana nemška zasedba ni tako skrbela kakor gdč. Tončko Tierce. Zakaj?

Ko so Nemci korakali v Lille, so se v njeno hišo zatekli štirje Angleži, vojaki. Ako bi jih Nemci zasledili, bi jih ustrelili. Ušli so bili namreč nemškim stražam. Ako bi jih Tončka odklonila, bi bilo po njih. Zato se je rajši odločila, da jih bo skrivala in zanje skrbela. Seveda je vedela, da s tem dejanjem tvega lastno življenje.

Eden izmed Angležev pa je imel večkrat hude napade, ker je bil zastrupljen s plinom. Tako ga je tudi nekega večera prišlo, da so ga morali prenesti v pritličje in položiti na zemljo. Tedaj pa nekdo potrka na vežna vrata. Tončka brž skrivaj pogleda skozi okno in uzre nemške vojake! Zdaj je vsega konec! bi marsikdo mislil. Tončka pa ni izgubila glave in zato tudi življenja ne. Hitro steče v nadstropje, vrže raz sebe zgornjo obleko, razpusti lase in se taka prikaže pri oknu, kakor da je pravkar vstala. Kdo je? A, gospodje bi morda radi pregledali hišo? Da, takoj, seveda. Vendar naj bodo tako ljubezni in malo potrpijo, da se vsaj za silo obleče.

Nemci res počakajo, Tončka pa steče zopet v pritličje, pomaga nezvestnega Angleža odnesti skozi podstrešje na streho, kamor se umaknejo vsi Angleži. Nato pa Nemcem odpre vrata, ki vso osumljeno hišo prebrskajo, a odidejo praznih rok.

Rdeče jabolko.

Ponatis iz knjige Gabriel Scott: Mala trojka, ki je v prevodu Ivana Vouka in opremljena z ilustracijami Milka Bambiča izšla v založbi Jugoslovanske knjižarne v Ljubljani (Mladinska knjižnica).

Po svojem porazu je Panter začasno opustil misel na maščevanje nad Svenom. Uvidel je, da še dolgo ne bo tako močan, da bi se mogel meriti z njim. Toda sam pri sebi je prisegel, da ga ne pozabi. Že pride dan, ko povleče na dan svoj kij, in Sven se bo tedaj uveril, da ne gre za šalo. Na kij mora nasaditi še ostra šila, da bo videti kakor kakšen kaktus.

»No, Orlova glava in Rdeči pas, ali sta uverjena, da bo to pomagalo?«

Žolti Panter ju je grozeče pogledal in obračal oči. Orlova glava in Rdeči pas sta prav dobro vedela, da morata odgovoriti z »da«, sicer se Panter ujezi, tedaj ju čakajo razne sitnosti: ne dobita več lokov, ne puščic, tudi ladij in drevesne skorje ne dobite več od Panterja. Zato bi bilo najbolje, če sta njegovega mnenja. Prikimala sta torej in se nedolžno smehljala, kar je izvrstno znal zlasti Orlova glava, in tako sta odgovorila »da«.

Panter je sedel v drvarnici in jima prirezoval puščice.

»Ali mislita, da bom čez leto dni dovolj močan?«

Orlova glava in Rdeči pas sta ga pogledala nekoliko v zadregi.

»Ne smeta pozabiti, da se je stvar zadnjič tako slabo končala po krivdi Rdečega pasu. Rdeči pas me je izdal, Sven je postal pozoren, sicer ni izključeno, da bi ga bil premagal. Izvrstno sem meril, naravnost v sredo čela, in vidva vesta, da Panter vselej pogodi.«

Rdeči pas se je zavedal krivde.

»Ali ne vesta več, kako je Panter zadel takrat kozla v čelo in to na razdaljo sto korakov? Tedaj pa sem imel kij iz brezovega lesa s krompirjem na koncu. Kar razpočil se je, ko sem zadel kozla. Ali ne veste več, kako sem vrgel v kaplana lesniko, ko je šel v cerkev? Zadel sem ga v cilinder, da je nastala velika luknja v njem, in oče mu je moral celo plačati deset kron, da si je kupil novega?«

Sveda Orlova glava in Rdeči pas sta se tega dobro spominjala. Spominjala pa sta se tudi, da je oče ti-stega večera Panterja strahovito nabrisal. Toda o tem si nista upala ziniti.

Panter je našteval še druge svoje junaške čine, ker je hotel, da ga občudujeta in se ga bojita. Pred kratkim je doživel hud poraz, zato je bilo mogoče, da je njegov ugled nekoliko padel. Vsekakor mu ni moglo škodovati, če jima obudi spomin na nekatere svoje junaške čine.

»Ali še ne vesta, kako me je hudi, črni kozel od zadaj sunil? Kje sta bila tedaj Rdeči pas in Orlova glava? Ubrala sta pot pod noge in me pustila sramotno na cedilu, dasi sta bila v dveh, jaz pa sam. In kaj sem tedaj napravil? Kaj? Samo na hrbet sem legel, skrčil kolena k sebi in prožil kozlu podplate, naj jih trka po mili volji. In vsakikrat sem se pre-kucnil čez glavo in zdrknil nazadnje v jarek, iz kate-rega me je potegnila dekla. Ali pa sem ves čas boja le enkrat zinil, kaj?«

Orlova glava in Rdeči pas sta z mrmranjem izrazila svoje občudovanje. Dobro sta se še spominjala, vsake podrobnosti sta se spominjala, zlasti obraza Žoltega Panterja, ki je bil od strahu blede kakor smrt.

»Ali še vesta, kako sem se v skednju ruval s škratom?« Panter se je dobro zavedal, da se zdaj laže. Toda zgodba o škratu je bila tako zape-ljiva, tudi je hotel, da ga prijatelja občudujeta.

»Ali še ne vesta, kako je škrat zavpil? Kar za goltanec sem ga prijel in ga skoraj zadušil. In škrat je vendar nevarnejši od Svena. — Pa da bi Svena ne zmoget? Vedita, da je moj kij zdaj nasajen z dolgimi ostrimi iglami.«

Videti je bilo, da ju je prepričal. Zgodba o škratu je napravila nanju globok vtis in Panter je poskrbel, da je ne pozabita. Zakaj ta zgodba je nastala že zadnjo pomlad.

Nekega večera jima je pripovedoval, da je videl škrate, in zvalil ju je k skednju. Sam je šel notri, štorcljal po gumnu ter vpil in zmerjal, kakor da se z nekom bojuje. Seveda sta Orlova glava in Rdeči pas nekoliko podvomila, ali je bil zares v skednju pravi škrate, zakaj dozdevalo se jima je, da sta slišala ves čas samo Panterjev glas.

Puščice so bile izgotovljene in tedaj so šli vsi trije na neko njivo, kjer so se urili v streljanju. Polagoma pa je Panterju minila jeza na Svena.

Končno je docela pokopal bojno sekiro, izkopal je pravo luknjo zunaj na njivi ter položil vanjo svojo malo leseno sekiro; tam naj leži, dokler zopet ne izbruhnejo sovražnosti. Trije prijatelji so imeli zdaj druga, nebojevita opravila. Lovili so v potoku ribice, spuščali v vodo parnike iz drevesne skorje, hodili s hoduljami in ribarili kakor odrasli, ko sta oče in mati legla k popoldanskemu počitku. Nato so prišle velike počitnice.

Tedaj pa se je zgodilo nekaj, kar je spremenilo mirni potek dogodkov.

Pri Danijelu na gori se je nenadoma pojavil neki deček iz sirotišnice. Še za palec ni bil višji od Panterja in vendar je nosil dolge hlače in imel pod jopičem telovnik, medtem ko so drugi dečki imeli samo kamižolo z gumbi. Razen tega je pljuval prav tako rjavo kakor Sven, ko je šel v nedeljo v cerkev.

Orlova glava in Rdeči pas sta prva prinesla Panterju to novico. Bila sta zgoraj pri Danijelu in ga prosila, naj jima izteše čoln, ki bodi večji, kakor ga zna Panter narediti, je neprevidno izklepetal Orlova glava. In tedaj sta ga videla. Prišel je iz mesta in ostane tu vse počitnice. Strašno mrk in močan je videti. Dvomila sta, da bi ga Panter zmogel.

Kaj takega Panter ni mogel prenesti. On da ne zmore takega sirotnika, paglavca, ki žveči sladki les? Panter je vtaknil nož v tulec in takoj vstal s stopnice, na kateri je sedel in rezal čolne iz drevesne skorje. »Ali sta že pozabila na kozla in škrate!« je vzkliknil, »ali pa mislita, da nisem dovolj močen, kaj?«

O tem nista dvomila. Vendar pa sta bila mnenja, da je sirotnik gotovo močnejši, ker ima dvakrat tolikšne pesti od Panterja.

»Pest ne odloča,« je odgovoril Panter. »Glavno je, v kakšni roki tiči pest. Če pa dvomita, grem takoj tja. Videla bosta, kdo je močnejši?«

Prav, Orlova glava in Rdeči pas sta bila takoj za to in tako so se napotili vsi trije k Danijelu na gori. Tam so legli za grm in prežali.

V snegu.